

AGATHA CHRISTIE

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE MYSTERIOUS AFFAIR AT STYLES
Από τις Εκδόσεις HarperCollins Publishers, Λονδίνο 2016

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Καψάλης

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

© Agatha Christie Limited, 1920. All rights reserved.

The AC Monogram Logo is a trademark, and AGATHA CHRISTIE, POIROT and the Agatha Christie Signature are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.

© Εισαγωγής: John Curran, 2013

© Agatha Christie Notebooks “The Last Link” unpublished original version:
Christie Archive Trust, 2013

© Εξωφύλλου: HarperCollins Publishers Ltd.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον τίτλο «Κουκουβάγια σε καπνοδόχο»

Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Δεκέμβριος 2018, 5.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2813-0

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2814-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς

Μετάφραση: Χρήστος Καψάλης

Εισαγωγή: Τζον Κάραν

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς

Πέντε μικρά γουρουνάκια

Φόνοι με αλφαβητική σειρά

Έγκλημα στο Οριάν Εξηρές

Ο Πουαρό ερευνά

Φόνος στο πρεσβυτέριο

Το πτώμα στη βιβλιοθήκη

Και δεν έμεινε κανένας

Δέκα ύποπτοι για φόνο

Μια αυτοβιογραφία

Στη μητέρα μου

Περιεχόμενα

<i>Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς: Μια εισαγωγή.....</i>	11
Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου	19
1. Άφιξη στο Στάιλς.....	23
2. Η 16η και 17η Ιουλίου.....	39
3. Η νύχτα της τραγωδίας.....	50
4. Ο Πουαρό ερευνά	60
5. «Δεν είναι στρυχνίνη, σωστά;».....	85
6. Η δικαστική έρευνα	118
7. Ο Πουαρό πληρώνει τα χρέη του	134
8. Νέες υποψίες.....	149
9. Δόκτωρ Μπαουερστάιν.....	170
10. Η σύλληψη	187
11. Το κατηγορητήριο.....	207
12. Ο τελευταίος κρίκος.....	230
13. Ο Πουαρό εξηγεί	244
 <i>Παράρτημα</i>	
Ο τελευταίος κρίκος: Αρχική, δημοσίευτη εκδοχή	263

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς: Μια εισαγωγή

του Τζον Κάραν

Στο *Μια αυτοβιογραφία*, γραμμένο προς το τέλος της ζωής της, η Άγκαθα Κρίστι περιγράφει τη γένεση του βιβλίου της *Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς*, του πρώτου της δημοσιευμένου μυθιστορήματος, γραμμένου περίπου πενήντα χρόνια νωρίτερα. Είχε τις ρίζες του σε μια πρόκληση που της έθεσε η αδελφή της η Ματζ: «Βάζω στοίχημα πως δεν μπορείς να γράψεις μια καλή αστυνομική ιστορία». Την εποχή εκείνη η Άγκαθα εργαζόταν στο φαρμακείο του τοπικού νοσοκομείου και γνώριζε τη δράση των δηλητηρίων λόγω του επαγγέλματός της. Αυτό, σε συνδυασμό με το ότι Βέλγοι πρόσφυγες που επιχειρούσαν να γλιτώσουν από τη λαίλαπα του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου είχαν αρχίσει να εμφανίζονται στη γενέτειρά της, το Τορκί, στη νότια ακτή της Αγγλίας, ενέπνευσε στην Άγκαθα τόσο τη μέθοδο της δολοφονίας όσο και το υπόβαθρο του ντετέκτιβ της.

Αυτή δεν ήταν η πρώτη της λογοτεχνική απόπειρα, ούτε και η ίδια ήταν το πρώτο μέλος της οικογένειάς της με λογοτεχνικές φιλοδοξίες. Τόσο η μητέρα της, η Κλάρα, όσο και η αδελφή της η Ματζ έγραφαν, ενώ και η ίδια η Άγκαθα είχε ήδη γράψει ένα «ατελείωτο, ανιαρό μυθιστόρημα» —όπως το περιέγραψε η ίδια σε ραδιοφωνική της συνέντευξη το 1955— καθώς και ορισμένα διηγή-

ματα και σκετς. Παρότι το ερέθισμα για να γράψει μια αστυνομική ιστορία ήταν πιθανότατα το στοίχημα που έβαλε με την αδελφή της, προφανώς υπήρχε ένα έμφυτο ταλέντο στην Άγκαθα, ώστε να σχεδιάσει και να γράψει ένα τόσο πετυχημένο βιβλίο.

Αν και άρχισε να γράφει τη *Μυστηριώδη υπόθεση στο Στάιλς* το 1916 (το μυθιστόρημα τοποθετείται στο 1917) και τελικά την ολοκλήρωσε με την ενθάρρυνση της μητέρας της στη διάρκεια μιας δεκαπενθήμερης απομόνωσης στο Ξενοδοχείο Μούρλαντ, το βιβλίο δεν έμελλε να εκδοθεί παρά τέσσερα χρόνια αργότερα. Η έκδοσή του θα απαιτούσε την αταλάντευτη αποφασιστικότητα της δημιουργού του, καθώς περισσότεροι του ενός εκδότες είχαν απορρίψει το χειρόγραφο. Τελικά, το 1919, ο Τζον Λέιν, συνιδρυτής του εκδοτικού οίκου The Bodley Head Ltd., ζήτησε να τη συναντήσει στο Λονδίνο, προκειμένου να συζητήσουν την έκδοση του βιβλίου. Όμως, ακόμη και τότε, ο αγώνας κάθε άλλο παρά είχε τελειώσει.

Το συμβόλαιο το οποίο της πρότεινε ο Τζον Λέιν για το εσφαλμένα τιτλοφορούμενο *Η μυστηριώδης υπόθεση «του» Στάιλς* και που έφερε ημερομηνία 1η Ιανουαρίου του 1920, εκμεταλλευόταν την εκδοτική αφέλεια της Άγκαθα Κρίστι. Στην αυτοβιογραφία της εξηγεί ότι δε διέθετε «νοοτροπία να μελετά συμφωνίες ή ακόμη και να τις σκέφτεται». Ο ενθουσιασμός της μπροστά στην προοπτική της έκδοσης του βιβλίου σε συνδυασμό με την πεποίθηση πως δεν επρόκειτο να ασχοληθεί επαγγελματικά με το γράψιμο την έπεισαν να υπογράψει συμβόλαιο για έξι βιβλία. Βάσει αυτού, θα λάμβανε συγγραφικά δικαιώματα της τάξης του 10% μόνο μετά την πώληση 2.000 αντιτύπων στο Ηνωμένο Βασίλειο, ενώ αναλάμβανε την υποχρέωση να παραδώσει ακόμη πέντε τίτλους, στο πλαίσιο μιας παραμέτρου του συμβολαίου η οποία έμελλε να προξενήσει έντονη αλληλογραφία κατά τα επόμενα χρόνια.

Οι αναφορές των αναγνωστών στους οποίους είχε δοθεί το χειρόγραφο του *Στάιλς* ήταν θετικές, παρά τις όποιες επιφυλάξεις. Ένας από εκείνους τους αναγνώστες έμπαινε απευθείας σε εμπορικές παραμέτρους: «Παρά τις προφανείς αδυναμίες του, ο εκδο-

τικός οίκος πιθανότατα θα μπορούσε να πουλήσει το μυθιστόρημα... Διαθέτει μια κάποια φρεσκάδα». Μια δεύτερη αναφορά είναι περισσότερο ενθουσιώδης: «Συνολικά, είναι πολύ καλά δοσμένο και καλογραμμένο». Μία άλλη προχωρά σε εικασίες για το πιθανό μέλλον της συγγραφέως, «εφόσον συνεχίσει να γράφει αστυνομικές ιστορίες και προφανώς διαθέτει έφεση σε αυτές».

Οι αναγνώστες γοητεύτηκαν ιδιαίτερα από τον χαρακτήρα του Ηρακλή Πουαρό, την «πληθωρική προσωπικότητα του κυρίου Πουαρό, ο οποίος αποτελεί μια ιδιαίτερος καλοδεχούμενη παραλλαγή του μυθιστορηματικού “ντετέκτιβ”»: «ένας ευχάριστος άνθρωπος, άλλοτε διάσημος Βέλγος ντετέκτιβ». Παρότι ο ίδιος ο Πουαρό ενδεχομένως να θιγόταν από την περιγραφή του ως «άλλοτε διάσημος», ήταν σαφές πως η παρουσία του συντέλεσε στην αποδοχή του χειρογράφου. Σε μια αναφορά με ημερομηνία 7 Οκτωβρίου του 1919, ένας ιδιαίτερος παρατηρητικός αναγνώστης σχολίαζε πως «όμως η περιγραφή της δίκης του Τζον Κάβεντις με κάνει να υποψιάζομαι γυναικεία πένα». Επειδή το όνομά της στο χειρόγραφο εμφανίζεται ως *A.M. Κρίστι*, ένας άλλος αναγνώστης αναφέρεται στον «κύριο Κρίστι».

Παρά τις ευνοϊκές εκείνες αναφορές των αναγνωστών, προέκυψαν περαιτέρω καθυστερήσεις, και μετά τη δημοσίευσή του σε συνέχειες, στους *The Weekly Times* –πρώτη φορά που είχε επιλεγεί μυθιστόρημα «νέου» συγγραφέα–, αρχής γενομένης από τον Φεβρουάριο του 1920, η Κρίστι έγραψε στον κύριο Γουίλετ, στον εκδοτικό οίκο *The Bodley Head*, τον Οκτώβριο, διερωτώμενη αν το βιβλίο της επρόκειτο να εκδοθεί «κάποια στιγμή», ενώ επεσήμαινε πως κόντευε να ολοκληρώσει το δεύτερο. Λίγο καιρό μετά, παρέλαβε το προτεινόμενο εξώφυλλο, το οποίο και ενέκρινε, και σχεδόν πέντε χρόνια αφότου είχε αρχίσει να το γράφει, το πρώτο βιβλίο της Άγκαθα Κρίστι κυκλοφόρησε στα βιβλιοπωλεία του Ηνωμένου Βασιλείου στις 21 Ιανουαρίου του 1921.

Οι κριτικές μετά την έκδοση του βιβλίου υπήρξαν ακόμη πιο ενθουσιώδεις απ’ ό,τι οι αναφορές που προηγήθηκαν της έκδο-

σης. Οι *Times* έκαναν λόγο για μια «έξοχη ιστορία», ενώ οι *Sunday Times* το βρήκαν «πολύ καλοστημένο». Η *Daily News* έκανε λόγο για «μια επιδέξια ιστορία και ένα πρώτο βιβλίο που δείχνει ταλέντο», ενώ η *Evening News* το χαρακτήριζε «έξοχο θρίαμβο» και περιέγραφε την Κρίστι ως μια «επιφανή προσθήκη στον κατάλογο των συγγραφέων του είδους». «Καλογραμμένο, καλά δομημένο και γεμάτο εκπλήξεις» ήταν η ετυμηγορία του *The British Weekly*.

Όπως είδαμε νωρίτερα, μία από τις αναφορές των πρώτων αναγνωστών στεκόταν στη δίκη του Τζον Κάβεντις. Στο αρχικό κείμενο, ο Πουαρό παρέχει την εξήγηση του εγκλήματος από το εδώλιο του μάρτυρα, στη διάρκεια της δίκης. Στο *Μια αυτοβιογραφία*, η Κρίστι περιγράφει την άποψη του Τζον Λέιν για το χειρόγραφό της, περιλαμβανομένου του σχολίου του πως εκείνη η σκηνή στο δικαστήριο δεν ήταν πειστική, καθώς και του αιτήματός του να την τροποποιήσει. Η Κρίστι συμφώνησε να ξαναγράψει τη σκηνή, και παρότι η εξήγηση του εγκλήματος παραμένει η ίδια, αντί να παρουσιαστεί στην πορεία της δίκης, ο Πουαρό αποκαλύπτει την ταυτότητα του δολοφόνου στο σαλόνι, στο πλαίσιο μιας σκηνής η οποία έμελλε να επαναληφθεί σε πολλά μεταγενέστερα βιβλία.

Παρότι το κείμενο της πρωτότυπης σκηνής στο δικαστήριο έχει χαθεί προ πολλού, για τους ερευνητές, η σημασία των χειρόγραφων σημειωματαρίων της Άγκαθα Κρίστι έχει μπει σε δεύτερη μοίρα, κατά πάσα πιθανότητα λόγω του ότι ο γραφικός της χαρακτήρας είναι εξαιρετικά δυσανάγνωστος. Τα 73 σημειωματάρια καλύπτουν το σύνολο της λογοτεχνικής της ζωής, ξεκινώντας από τη μελέτη των γαλλικών, από την εποχή που βρισκόταν στο Παρίσι, νέα γυναίκα ακόμη, και φτάνοντας μέχρι τα τελευταία χρόνια της ζωής της, όταν σχεδίασε ένα μυθιστόρημα, σε συνέχεια του έργου της *Postern of Fate*, του 1973. Τα σημειωματάρια περιλαμβάνουν σημειώσεις για τα περισσότερα από τα μυθιστορήματά της, πολλά από τα διηγήματά της καθώς και ορισμένα από τα θεατρικά

της έργα. Επίσης, σκόρπιες σε εκείνες τις 7.000 σελίδες συναντά κανείς ιδέες για ιστορίες που δεν έγραψε ποτέ, κάποια ποιήματα, ταξιδιωτικά ημερολόγια, καθώς και ορισμένες πρωτόλειες σημειώσεις για ορισμένα από τα μυθιστορήματά της με πρωταγωνίστρια τη Μέρι Γουέστμακοτ. Περισσότερο προσωπικού χαρακτήρα ήταν οι πρόχειρες σημειώσεις και ιδέες για δώρα Χριστουγέννων, οι κατάλογοι των βιβλίων που σκόπευε να διαβάσει, πιθανές επιλογές φυτών για τον κήπο, σκαριφήματα σταυρολέξων, καθώς και λίστες για το σπίτι. Τα σημειωματάρια αυτά καθαυτά δεν εντυπωσιάζουν, άλλα είναι μικρά και άλλα μεγάλα, κάποια έχουν εξώφυλλα και κάποια όχι, κάποια είναι φτηνά και κάποια ακριβά, ενώ, σε πολλές περιπτώσεις, κατακλύζονται από ανερμήνευτες χειρόγραφες σημειώσεις, γραμμένες με πένα, μολύβι και σιλό διαρκείας. Όμως, ως παράθυρα που μας επιτρέπουν να διακρίνουμε τη δημιουργική διαδικασία της συγγραφής με τις μεγαλύτερες πωλήσεις στη διάρκεια του περασμένου αιώνα, αποτελούν μια ανεκτίμητη λογοτεχνική κληρονομιά.*

Όσο απίστευτο και αν φαντάζει, μια και γράφτηκαν κατά πάσα πιθανότητα το 1916, η σκηνή που απαλείφθηκε, καθώς και δύο σύντομες και κάπως αινιγματικές σημειώσεις πάνω στο μυθιστόρημα διασώθηκαν στις σελίδες του Σημειωματαρίου 37. Το κεφάλαιο και οι σημειώσεις για τη *Μυστηριώδη υπόθεση στο Σταϊλς* είχαν γραφτεί με μολύβι, με πολλά σημεία να έχουν διαγραφεί και πολλές προσθήκες. Το κείμενο είναι από μόνο του δυσανάγνωστο, όμως μια επιπλέον δυσκολία έχει να κάνει με το γεγονός ότι η Κρίστι συχνά αντικαθιστούσε τις διαγραμμένες λέξεις με εναλλακτικές, τις οποίες στρίμωχνε, καμιά φορά υπό γωνία, πάνω από το

* Οι ενδιαφερόμενοι αναγνώστες μπορούν να βρουν μια διεξοδική πραγμάτευση της σημασίας των Σημειωματαρίων, καθώς και πολλά αποσπάσματα των εκτενών περιεχομένων τους στα δύο μου βιβλία: *Agatha Christie's Secret Notebooks* και *Murder in the Making*, αμφότερα από τις εκδόσεις Harper Collins.

πρωτότυπο. Και παρότι η εξήγηση για το έγκλημα είναι, επί της ουσίας, η ίδια με εκείνη που εμφανίζεται στη δημοσιευμένη έκδοση, το δημοσιευμένο κείμενο ελάχιστα βοηθούσε στην αποκρυπτογράφηση του χειρογράφου. Η διατύπωση είναι συχνά διαφορετική και ορισμένα ονόματα έχουν αλλάξει. Έχοντας περάσει σχεδόν δύο χρόνια μεταγράφοντας τα σημειωματάρια, μπορώ να πω ότι, από όλες τις περιπτώσεις, η συγκεκριμένη ήταν η περισσότερο στρυφνή, όμως το γεγονός πως επρόκειτο για την πρώτη υπόθεση της Άγκαθα Κρίστι και του Ηρακλή Πουαρό με κάνει να αισθάνομαι βέβαιος πως άξιζε τον κόπο.

Αυτή η νέα έκδοση της *Μυστηριώδους υπόθεσης στο Σταϊλς* είναι η πρώτη που αποκαθιστά την πρωτότυπη, δημοσίευτη κατακλείδα του βιβλίου της, ώστε εσείς οι αναγνώστες να μπορείτε να κρίνετε αν ο Τζον Λέιν είχε δίκιο ή όχι όταν επέμεινε να ξαναγραφτεί η σκηνή. Η διαγραμμένη εκδοχή του Κεφαλαίου 12, «Ο τελευταίος κρίκος», περιλαμβάνεται στο τέλος του βιβλίου και μπορεί να διαβαστεί ως μια εναλλακτική του δημοσιευμένου Κεφαλαίου 12. Επειδή το πρωτότυπο κεφάλαιο έχει αναδομηθεί μέσα από το κείμενο του Σημειωματαρίου 37, το οποίο δεν είχε περάσει από επιμέλεια, έχω προσθέσει κάποια σημεία στίξης, ενώ παρέλειψα ορισμένες λέξεις που στάθηκε αδύνατον να αποκρυπτογραφηθούν, ώστε το κείμενο να διαβάζεται απρόσκοπτα. (Μια λεπτομερέστερη παρουσίαση του κεφαλαίου, συμπεριλαμβανομένων σχολίων και υποσημειώσεων, μπορεί να διαβάσει κανείς στο βιβλίο μου *Agatha Christie's Murder in the Making*.)

Παρότι η εκπληκτική κατάθεση και ερμηνεία που δίνει ο Πουαρό είναι επί της ουσίας η ίδια τόσο στην εκδοχή που τοποθετείται στην αίθουσα του δικαστηρίου όσο και σε εκείνη του σαλονιού, το πόσο απίθανο θα ήταν να επιτραπεί σε έναν ιδιωτικό ντετέκτιβ να καταθέσει στοιχεία στο δικαστήριο ως μάρτυρας είναι πασιφανές. Χωρίς να το γνωρίζει ο Τζον Λέιν, επιμένοντας να αλλάξει η κατακλείδα του βιβλίου, άνοιξε τον δρόμο για μισό αιώνα αποκαλύψεων σε σαλόνια, σκηνοθετημένων από τον Πουαρό. Στα μυθι-

στορήματα *The Murder of Roger Ackroyd*, *Peril at End House*, *Three Act Tragedy*, *Death in the Clouds*, *The ABC Murders*, *Dumb Witness*, *Hercule Poirot's Christmas*, *Five Little Pigs* και *After the Funeral*, μεταξύ άλλων, ο Πουαρό αποκαλύπτει την αλήθεια στους συγκεκριμένους υπόπτους, με τρόπο που θυμίζει την εξήγηση εκείνης της πρώτης δολοφονίας, στο σαλόνι της Μέρι Κάβεντις, στο Κένσινγκτον, όπου είχε μεταφερθεί η οικογένεια στη διάρκεια της δίκης. Δεν τοποθετούνται όλες οι αποκαλύψεις του Πουαρό όμως σε τόσο κομψά περιβάλλοντα: στο *Murder in Mesopotamia*, το σκηνικό είναι ο χώρος των αρχαιολογικών ανασκαφών, στο *Murder in the Orient Express* είναι ένα τρένο εγκλωβισμένο στα χιόνια, στο *Mrs McGinty's Death* είναι ένας αμφίβολης ποιότητας ξενώνας, στο *Hickory Dickory Dock* ένας φοιτητικός ξενώνας. Η Μις Μαργιτ, αντίθετα, συχνά πρώτα έρχεται αντιμέτωπη με τον δολοφόνο—*Sleeping Murder*, *Nemesis*, *The Mirror Crack'd*, *4.50 from Paddington*, *A Murder is Announced*, *A Caribbean Mystery*— και κρατά τις αναλυτικές εξηγήσεις για αργότερα. Το δίχως άλλο, η ματαιοδοξία του Πουαρό τον κάνει να απολαμβάνει τον θαυμασμό και τη λατρεία που ακολουθούν τις εξηγήσεις του!

Η συνήθης, κλισέ θεώρηση του έργου της Κρίστι είναι πως όλα τα μυθιστορήματά της τοποθετούνται σε επαύλεις της επαρχίας, όπως το Στάιλς Κορτ, ή/και σε χωριά της επαρχίας. Στατιστικά, αυτό δεν επιβεβαιώνεται. Λιγότερα από 30—δηλαδή κάτι περισσότερο από το ένα τρίτο— από τα βιβλία της τοποθετούνται σε τέτοιους χώρους, ενώ ο αριθμός αυτός μειώνεται δραστικά εφόσον παρακάμψει κανείς όσα βιβλία εκτυλίσσονται πλήρως σε ένα σπίτι της επαρχίας και όχι σε ένα χωριό. Όμως, όπως έλεγε και η ίδια η Κρίστι, πρέπει να τοποθετείς το βιβλίο εκεί που ζουν οι άνθρωποι.

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς προοιωνιζόταν επίσης στοιχεία τα οποία έμελλε να εξελιχθούν σε κλασικές επιλογές της Κρίστι, όπως για παράδειγμα μια πολυμελής οικογένεια, μια υπόθεση δηλητηρίασης, μια πλοκή με πλήθος ανατροπών, καθώς και μια δραματική όσο και απρόσμενη τελική αποκάλυψη. Στο Στάιλς,

όμως, η οικογένεια δεν είναι ιδιαίτερος πολυμελής: οι ύποπτοι είναι μόλις επτά, γεγονός το οποίο καθιστά την αποκάλυψη ενός απρόσμενου δολοφόνου δυσκολότερη και το επίτευγμα της Κρίστι για το πρώτο της μυθιστόρημα ακόμη πιο εντυπωσιακό.

Στο έργο του που δημοσιεύτηκε το 1953 και αποτελούσε μια επιθεώρηση της αστυνομικής λογοτεχνίας, με τίτλο *Blood in Their Ink*, ο Σάντερλαντ Σκοτ περιγράφει το μυθιστόρημα *Η μυστηριώδης υπόθεση στο Σταϊλς* ως «ένα από τα εξαιρετικότερα “πρώτα” που γράφτηκαν ποτέ». Αναρίθμητοι αναγνώστες της Κρίστι, στην πορεία σχεδόν ενός ολόκληρου αιώνα, θα συμφωνούσαν ολόθερμα.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Ηρακλής Πουαρό

Βέλγος συνταξιούχος αστυνομικός, ο οποίος κάποια στιγμή μετά το ξέσπασμα του Μεγάλου Πολέμου κατέφυγε ως πρόσφυγας στη Βρετανία. Μικρόσωμος και μάλλον ιδιόρρυθμος, με ιδιαίτερη αγάπη στην τάξη, στη μέθοδο και στη λογική, και πραγματική λατρεία για το άψογα περιποιημένο μουστάκι του. Επανέρχεται στη δράση, αυτή τη φορά ως ιδιωτικός ντετέκτιβ.

Άρθουρ Χέιστινγκς

Έφεδρος αξιωματικός του Βρετανικού Στρατού, τραυματίστηκε στη διάρκεια των στρατιωτικών επιχειρήσεων και στάλθηκε να αναρρώσει στην Αγγλία. Άνθρωπος έντιμος και ειλικρινής σε βαθμό παρεξηγήσεως, φιλοδοξεί κάποια στιγμή μετά τον πόλεμο να εργαστεί ως ιδιωτικός ντετέκτιβ. Φίλος του Πουαρό από παλιά, είναι εκείνος που έχει την ιδέα να κληθεί σε βοήθεια ο Πουαρό.

Τζον Κάβεντις

Εισοδηματίας και τέως δικηγόρος. Φίλος του Χέιστινγκς από τα παιδικά τους χρόνια, είναι εκείνος που προσκαλεί τον τραυματία έφεδρο αξιωματικό να περάσει το υπόλοιπο της αναρρωτικής του άδειας μαζί με την οικογένειά του. Άνθρωπος πρακτικός και ενίοτε πεζός, προσπαθεί να στηρίξει την οικογένεια στη διάρκεια της

δοκιμασίας του πολέμου, ενώ έχει αρχίσει να αντιμετωπίζει οικονομικές δυσκολίες.

Λόρενς Κάβεντις

Ο νεότερος αδελφός του Τζον, που παλαιότερα είχε σπουδάσει γιατρός. Άνθρωπος κλειστός, με κάπως νευρικό χαρακτήρα, δυσκολεύεται να συνυπάρξει με τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας και γενικά προσπαθεί να περνά απαρατήρητος. Περισσότερο δημιουργικός απ' ό,τι ο αδελφός του, αλλά και πιο διστακτικός στις σχέσεις του.

Μέρι Κάβεντις

Σύζυγος του Τζον. Νέα και εντυπωσιακή στην εμφάνιση, με κάποιες μεταπτώσεις στη συμπεριφορά της, καθώς άλλοτε είναι πρόσχαρη και ομιλητική, και άλλοτε μοιάζει να κλείνεται στον εαυτό της. Συνολικά κάπως αποκομμένη από τους υπόλοιπους, έχει αναπτύξει φιλία με τον δόκτορα Μπαουερστάιν.

Έμιλι Ίνγκλθορν

Μητριά του Τζον και του Λόρενς, καθώς, όταν τα δύο αδέρφια ήταν παιδιά ακόμη, παντρεύτηκε τον χήρο πατέρα τους. Στάθηκε με καλοσύνη και γενναιοδωρία στο πλευρό τους, αν και, καθώς περνούσαν τα χρόνια, οι σχέσεις δυσκόλευαν, αφού τα δύο αδέρφια παρέμεναν σε σημαντικό βαθμό εξαρτημένα οικονομικά από εκείνη. Παντρεύτηκε αιφνιδιαστικά τον κατά πολύ νεότερο γραμματέα της, τον Άλφρεντ Ίνγκλθορν, με αποτέλεσμα οι ήδη τεταμένες σχέσεις στο σπίτι να διαταραχθούν ακόμη περισσότερο.

Άλφρεντ Ίνγκλθορν

Άνθρωπος ιδιότροπος, με ασυνήθιστη εξωτερική εμφάνιση και χαρακτηριστική μαύρη γενειάδα. Εργαζόταν ως προσωπικός γραμματέας της Έμιλι Ίνγκλθορν, και κάποια στιγμή αρραβωνιάστηκαν. Ο γάμος τους προκάλεσε αναστάτωση στην οικογένεια,

καθώς, εκτός των περιορισμένων προσωπικών συμπαθειών που απολάμβανε ο κύριος Ίνγκλθορν, με τη νέα του ιδιότητα επηρέαζε και τις οικονομικές ισορροπίες στο εσωτερικό της οικογένειας.

Ίβλιν Χάουαρντ

Δεύτερη εξαδέλφη του Άλφρεντ Ίνγκλθορν, εργαζόταν ήδη ως βοηθός της Έμιλι Ίνγκλθορν όταν εμφανίστηκε εκείνος στο σπίτι. Μεγαλόσωμη, με βαριά φωνή, έχει μια τάση προς τη σχεδόν ωμή ειλικρίνεια. Παρότι συγγενής του Ίνγκλθορν, οι σχέσεις τους δεν είναι καθόλου καλές, ενώ η ίδια δεν τρέφει καμία ιδιαίτερη εκτίμηση ούτε και για τους υπόλοιπους συγγενείς της εργοδότριάς της.

Σίνθια Μέρντοκ

Κόρη οικογενειακών φίλων της Έμιλι Ίνγκλθορν, ήρθε να μείνει με την οικογένεια μετά τον θάνατο των γονιών της, εξελισσόμενη σε προστατευόμενη της ηλικιωμένης κυρίας Ίνγκλθορν. Πρόσχαρη και κοινωνική, εργάζεται στο φαρμακείο του τοπικού νοσοκομείου και προσπαθεί να έχει καλές σχέσεις με τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας.

Δόκτωρ Μπουεραστάιν

Περίφημος ιατρός τοξικολόγος, με έδρα το Λονδίνο, έχει εγκατασταθεί προσωρινά στην επαρχία του Έσεξ. Οικογενειακός φίλος και τακτικός επισκέπτης στο σπίτι. Αρέσκεται στους μακρινούς περιπάτους και στην παρατήρηση της χλωρίδας και της πανίδας. Αναπτύσσει φιλία με την κυρία Κάβεντις, γεγονός το οποίο έχει αρχίσει να ενοχλεί τον σύζυγό της.

Ντόρκας

Ηλικιωμένη καμαριέρα και οικιακή βοηθός στο αρχοντικό, παλαιάς κοπής. Τυπική και επιμελής στη δουλειά της. Είναι ιδιαίτερω πιστή στην κυρία Ίνγκλθορν, γνωρίζει πρόσωπα και πράγματα στο σπίτι, αλλά παραμένει διακριτική.

Τζέιμς Τζαπ

Επιθεωρητής της Σκότλαντ Γαρντ, γνωρίζει από παλιά τον Πουαρό, καθώς είχαν συνεργαστεί σε μια σειρά υποθέσεων. Τρέφει απεριόριστη εκτίμηση στον Βέλγο ντετέκτιβ και δε διστάζει να προκρίνει τις δικές του απόψεις έναντι εκείνων των προϊσταμένων του στην υπηρεσία. Σχετικά βραχύσωμος, με πρόσωπο που θυμίζει νυφίτσα, είναι ένα κλασικό «λαγωνικό» της Βρετανικής Αστυνομίας.

Άφιξη στο Στάιλς

Το έντονο ενδιαφέρον που προκλήθηκε στην κοινή γνώμη από τα γεγονότα τα οποία, κατά το διάστημα εκείνο, έγιναν γνωστά ως «Υπόθεση Στάιλς» έχει πλέον καταλαγιάσει κάπως. Εντούτοις, δεδομένου του ότι η υπόθεση αυτή είχε προκαλέσει σάλο διεθνώς, μου ζητήθηκε, τόσο από τον φίλο μου τον Πουαρό όσο και από την ίδια την οικογένεια, να καταγράψω τα όσα συνέβησαν και αφορούσαν τη συγκεκριμένη υπόθεση. Με τον τρόπο αυτό, ευελπιστούμε να τερματίσουμε τις παντελώς αβάσιμες φήμες που επίμονα εξακολουθούν να διακινούνται.

Επομένως, θα περιγράψω με λίγα λόγια τις περιστάσεις οι οποίες οδήγησαν στην εμπλοκή μου στην υπόθεση αυτή.

Είχα σταλεί στην πατρίδα, τραυματίας, από το Μέτωπο· εκεί, και αφού είχα περάσει κάποιους μήνες σε ένα μάλλον καταθλιπτικό σανατόριο, μου δόθηκε αναρρωτική άδεια ενός μήνα. Καθώς δεν είχα συγγενείς ή φίλους εκεί κοντά, προσπαθούσα να αποφασίσω τι θα έκανα, όταν συμπτωματικά συνάντησα τον Τζον Κάβεντις. Ελάχιστα τον είχα δει τα τελευταία χρόνια. Μάλιστα, ουδέποτε υπήρξαμε στενοί φίλοι. Ήταν πάνω από δεκαπέντε χρόνια μεγαλύτερός μου, αν και δε φαινόταν με τίποτα σαρανταπεντάρης. Όταν ήμουν παιδί όμως, είχα μείνει πολλές φορές στο Στάιλς, στο σπίτι της μητέρας του, στο Έσεξ.

Μιλήσαμε για ώρα, θυμηθήκαμε τα παλιά και τελικά με προσκάλεσε στο Στάιλς, να περάσω εκεί την άδειά μου.

«Η μητέρα θα ενθουσιαστεί έτσι και σε ξαναδεί... μετά από τόσα χρόνια», πρόσθεσε.

«Είναι καλά στην υγεία της η μητέρα σου;» ρώτησα.

«Α, ναι. Φαντάζομαι, τα έμαθες ότι παντρεύτηκε ξανά».

Φοβάμαι ότι δεν κατόρθωσα να συγκρατήσω την έκπληξή μου. Η κυρία Κάβεντις, η οποία είχε παντρευτεί τον πατέρα του Τζον όταν εκείνος ήταν ήδη χήρος με δύο γιους, ήταν την εποχή εκείνη μια μεσήλικη, γοπτευτική γυναίκα, όπως τη θυμόμουν. Οπωσδήποτε, πλέον θα ήταν αδύνατον να μετρά λιγότερα από εβδομήντα χρόνια ζωής. Τη θυμόμουν ως μια δυναμική, αυστηρή προσωπικότητα, με μια κάποια έφεση προς τη φιλανθρωπική και κοινωνική δράση, με ιδιαίτερη αδυναμία στα παζάρια τα οποία συνόδευαν την έναρξη κάποιας τέτοιας δράσης, καθώς και στο να υποδύεται τον ρόλο της Χορηγού. Ήταν ιδιαίτερος γενναιόδωρη γυναίκα και μάλιστα διέθετε σημαντική προσωπική περιουσία.

Η κατοικία τους στην επαρχία, το Στάιλς Κορτ, είχε αγοραστεί από τον κύριο Κάβεντις στις αρχές του έγγαμου βίου τους. Ο ίδιος υποτάχθηκε πλήρως στην προσωπικότητα της συζύγου του, και μάλιστα σε τέτοιο βαθμό ώστε, μετά τον θάνατό του, της παραχώρησε την επικαρπία της κατοικίας για το υπόλοιπο του βίου της, καθώς και το μεγαλύτερο μέρος των εισοδημάτων του· επρόκειτο για μια απόφαση ιδιαίτερα άδικη απέναντι στους δύο γιους του. Η μητριά τους όμως ανέκαθεν υπήρξε εξόχως γενναιόδωρη απέναντί τους· μάλιστα, οι γιοι ήταν τόσο μικροί την εποχή του δεύτερου γάμου του πατέρα τους, ώστε τη θεωρούσαν πάντοτε αληθινή τους μητέρα.

Ο Λόρενς, ο νεότερος, υπήρξε ευαίσθητος νέος. Είχε σπουδάσει γιατρός, όμως από νωρίς εγκατέλειψε το επάγγελμα αυτό και πλέον ιδιώτευε, ενώ παράλληλα έτρεφε λογοτεχνικές φιλοδοξίες· βέβαια, οι σίχοι του ουδέποτε είχαν γνωρίσει κάποια σημαντική επιτυχία.

Ο Τζον εργάστηκε για ένα διάστημα ως δικηγόρος, όμως τελικά είχε περιοριστεί στη μάλλον πιο ευχάριστη ζωή του ευγενούς εισοδηματία. Είχε παντρευτεί πριν από δύο χρόνια και είχε εγκατασταθεί με τη σύζυγό του στο Σταϊλς, αν και είχα την υποψία πως θα προτιμούσε να είχε αυξήσει η μητέρα του το ύψος του εισοδήματός του, γεγονός το οποίο θα του είχε επιτρέψει να μείνει σε δικό του σπίτι. Η κυρία Κάβεντις όμως ήταν γυναίκα η οποία ήθελε να κάνει τα δικά της σχέδια και είχε από τους άλλους την απαίτηση να προσαρμόζονται σε αυτά, και στη συγκεκριμένη περίπτωση σαφέστατα η ίδια είχε το πάνω χέρι, και, πιο συγκεκριμένα, τον έλεγχο της περιουσίας.

Ο Τζον παρατήρησε την έκπληξή μου στο άκουσμα της είδησης ότι η μητέρα του είχε ξαναπαντρευτεί και χαμογέλασε μάλλον θλιμμένα.

«Και μάλιστα, πήγε και παντρεύτηκε ένα μούτρο!» είπε θυμωμένα. «Ειλικρινά σου μιλάω, Χέιστινγκς, μας έχει δυσκολέψει αφάνταστα τη ζωή. Όσο για την Ίβι... αλήθεια, θυμάσαι την Ίβι;»

«Όχι».

«Ναι, μάλλον δεν ήταν στο σπίτι τον καιρό που ερχόσουν εσύ. Είναι η βοηθός της μητέρας, η σύντροφός της, η γυναίκα για όλες τις δουλειές! Χρυσή καρδιά, η καλή μας η Ίβι! Εντάξει, δε θα την έλεγες νέα και όμορφη, όμως είναι εξαιρετικός άνθρωπος».

«Κάτι έλεγες προηγουμένως...»

«Α, ναι, αυτός ο τύπος! Εμφανίστηκε από το πουθενά, δόθηκε ως ο δεύτερος ξάδελφος ή δεν ξέρω τι της Ίβι, αν και η ίδια δε φαινόταν ιδιαίτερα πρόθυμη να αναγνωρίσει τη συγγένειά τους. Ο τύπος είναι περίεργος, αυτό είναι ολοφάνερο. Κυκλοφορεί με μια μεγάλη μαύρη γενειάδα, και φοράει γυαλιστερές δερμάτινες μπότες, ό,τι καιρό κι αν κάνει! Όμως η μητέρα τον συμπάθησε αμέσως, τον προσέλαβε ως γραμματέα της... θυμάσαι που μια ζωή διπύθινε εκατοντάδες συλλόγους;»

Έγνεψα καταφατικά.

«Λοιπόν, όπως εύκολα φαντάζεσαι, ο πόλεμος μετέτρεψε τις

εκατοντάδες σε χιλιάδες. Το δίχως άλλο, ο τύπος τής ήταν ιδιαίτερα χρήσιμος. Όμως, μας ήρθε κεραμίδα στο κεφάλι όταν, πριν από τρεις μήνες, μας ανακοίνωσε ξαφνικά τον αρραβώνα της με τον Άλφρεντ! Ο τύπος πρέπει να είναι τουλάχιστον είκοσι χρόνια νεότερός της! Μιλάμε για απροκάλυπτη προικοθηρία· όμως, δεν μπορούσε να γίνει κάτι... η μητέρα είναι αγύριστο κεφάλι, και τελικά τον παντρεύτηκε».

«Πρέπει να είναι δύσκολη η κατάσταση για όλους σας».

«Δύσκολη! Απαράδεκτη είναι!»

Κάπως έτσι ήρθαν τα πράγματα και, τρεις ημέρες αργότερα, αποβιβάστηκα από το τρένο στο Στάιλς Σεντ Μέρι, έναν εξωφρενικά μικρό σταθμό, που μοιάζει να μην έχει λόγο ύπαρξης, κουρνιασμένος ανάμεσα σε καταπράσινα λιβάδια και επαρχιακά δρομάκια. Ο Τζον Κάβεντις περίμενε στην αποβάθρα και με συνόδευσε στο αυτοκίνητο.

«Έχω ακόμη δυο τρεις σταγόνες καύσιμο, βλέπεις», σχολίασε. «Κυρίως χάρη στις δραστηριότητες της μητέρας».

Το χωριό του Στάιλς Σεντ Μέρι βρισκόταν σε απόσταση περίπου τριών χιλιομέτρων από τον μικρό σταθμό, και το Στάιλς Κορτ ενάμισι χιλιόμετρο μετά το τέλος του χωριού. Ήταν μια ήσυχη, ζεστή ημέρα, αρχές Ιουλίου. Όπως κοίταζε κανείς τις πεδιάδες του Έσεξ, έτσι όπως απλώνονταν καταπράσινες και γαλίνιες κάτω από τον απογευματινό ήλιο, φάνταζε σχεδόν αδιανόητο το ότι, όχι και τόσο μακριά, βρισκόταν σε εξέλιξη ένας φοβερός πόλεμος. Αισθάνθηκα λες και ξαφνικά είχα βρεθεί σε έναν άλλο κόσμο. Όπως φτάναμε στις πύλες του κτήματος, ο Τζον είπε: «Φοβάμαι πως τα πράγματα εδώ πέρα θα σου φανούν πάρα πολύ ήσυχια, Χέιστινγκς».

«Καλέ μου φίλε, αυτό ακριβώς θέλω».

«Εντάξει, είναι αρκετά ευχάριστα, αν θέλεις να περάσεις χαλαρά. Εκπαιδεύομαι με τους εθελοντές δύο φορές την εβδομάδα, και βάζω ένα χεράκι στα κτήματα. Η σύζυγός μου καταπιάνεται συστηματικά με τις διάφορες αγροτικές δουλειές. Σηκώνεται κάθε πρωί στις πέντε για να αρμέξει, και συνεχίζει να ασχολείται με αυ-

τά μέχρι την ώρα του μεσημεριανού φαγητού. Συνολικά, είναι μια πολύ όμορφη ζωή... αν δεν ήταν εκείνο το μούτρο ο Άλφρεντ Ίνγκλθορν!» Ξαφνικά, σταμάτησε κι έριξε μια ματιά στο ρολόι του. «Έλεγα μήπως προλαβαίναμε να περάσουμε και να πάρουμε τη Σίνθια. Όχι, θα έχει φύγει ήδη από το νοσοκομείο».

«Τη Σίνθια! Τη σύζυγό σου εννοείς;»

«Όχι, η Σίνθια είναι μια προστατευόμενη της μητέρας μου, κόρη μιας παλιάς της συμμαθήτριας, που παντρεύτηκε έναν άτιμο δικηγόρο. Κάποια στιγμή εκείνος έπεσε και τσακίστηκε, και η κοπέλα απέμεινε ορφανή και αδέκαρη. Η μητέρα μου έσπευσε να τη διασώσει, και τώρα πια η Σίνθια έχει κοντά δύο χρόνια που μένει μαζί μας. Εργάζεται στο Νοσοκομείο του Ερυθρού Σταυρού στο Τάντμινστερ, κάπου έντεκα χιλιόμετρα από εδώ».

Καθώς έλεγε εκείνες τις τελευταίες λέξεις, φτάσαμε μπροστά σε ένα παλιό αρχοντικό σπίτι. Μια κυρία, ντυμένη με μια πρακτική μάλινη φούστα, η οποία είχε σκύψει πάνω από ένα παρτέρι με λουλούδια, ίσιωσε την πλάτη της ακούγοντάς μας να πλησιάζουμε.

«Γεια χαρά, Ίβι, έφτασε ο ηρωικός μας τραυματίας! Κύριε Χέιστινγκς... η δεσποινίς Χάουαρντ».

Η δεσποινίς Χάουαρντ έκλεισε την παλάμη μου σε μια ολόθερμη, σχεδόν επώδυνη, χειραψία. Μου έκαναν εντύπωση τα πολύ γαλανά της μάτια σε συνδυασμό με το ηλιοψημένο της πρόσωπο. Ήταν μια γυναίκα ευχάριστη στην όψη, γύρω στα σαράντα, με μπάσα φωνή, σχεδόν αντρική στους στεντόρειους τόνους της, και είχε ένα μεγάλο, γεροδεμένο, σπτικό σώμα, με ανάλογα πόδια – αυτά ήταν χωμένα μέσα σε γερές, χοντρές μπότες. Η ομιλία της όμως, διαπίστωσα σύντομα, ήταν τηλεγραφικού ύφους.

«Πνίγεται ο τόπος στα αγριόχορτα. Αδύνατον να τα προλάβεις. Θα σας αγγαρέψω. Τον νου σας».

«Θα ήταν χαρά μου να φανώ χρήσιμος», απάντησα.

«Μην το λέτε. Ποια χαρά. Αργότερα θα το μετανιώσετε».

«Είσαι πολύ κυνική, Ίβι», είπε ο Τζον γελώντας. «Πού θα πάρουμε το τσάι μας σήμερα... μέσα ή έξω;»

«Έξω. Τόσο όμορφη μέρα, αμαρτία να κλειστούμε στο σπίτι».

«Έλα λοιπόν, αρκετά ασχολήθηκες με την κηπουρική σήμερα. “Άξιος γάρ έστιν ό έργάτης τής τροφής αυτού”*, όπως λέει και η Βίβλος. Έλα να ξαποστάσεις».

«Λοιπόν», είπε η δεσποινίς Χάουαρντ καθώς έβγαζε τα γάντια κηπουρικής που φορούσε, «θαρρώ πως θα συμφωνήσω μαζί σου».

Προπορεύτηκε, περνώντας γύρω από το σπίτι, εκεί όπου το τσάι με τα σχετικά συνοδευτικά είχαν στρωθεί στη σκιά μιας μεγάλης συκομουριάς.

Μια γυναίκα, καθισμένη σε μία από τις ψάθινες καρέκλες, σηκώθηκε και έκανε μερικά βήματα για να μας υποδεχτεί.

«Η σύζυγός μου, Χέιστινγκς», είπε ο Τζον.

Δε θα ξεχάσω ποτέ την πρώτη φορά που αντίκρισα τη Μέρι Κάβεντις. Το ψηλό, λυγρό της σώμα, όπως διαγραφόταν με φόντο το λαμπερό φως· την έντονη αίσθηση της φωτιάς που σιγόκαιγε και έμοιαζε να βρίσκει έκφραση μονάχα σε εκείνα τα θαυμάσια καστανά, εντυπωσιακά μάτια της, που όμοιά τους δεν είχε καμία γυναίκα που γνώρισα στη ζωή μου· την έντονη ήρεμη δύναμη που διέθετε, μα η οποία ανάδινε την αίσθηση ενός ζωηρού, αδάμαστου πνεύματος, φωλιασμένου σε ένα έξοχα καλλιεργημένο σώμα... όλα αυτά τα στοιχεία έχουν χαραχτεί ανεξίτηλα στη μνήμη μου. Δεν πρόκειται να τα ξεχάσω ποτέ.

Με υποδέχτηκε με λιγοστά λόγια, καλωσορίζοντάς με με σιγανή, καθαρή φωνή, κι εγώ κάθισα σε μια ψάθινη καρέκλα, νιώθοντας ιδιαίτερα ευτυχής που είχα αποδεχτεί την πρόσκληση του Τζον. Η κυρία Κάβεντις μου προσέφερε τσάι, και τα λιγοστά, ήσυχα σχόλιά της ενίσχυσαν την αρχική μου εντύπωση για εκείνη, δηλαδή ότι επρόκειτο περί μιας απολύτως γοητευτικής γυναίκας. Είναι πάντοτε ευχάριστο να έχεις ένα ακροατήριο που δείχνει ενδιαφέρον, οπότε περιέγραψα με χιουμοριστικό ύφος, ορισμένα περιστατικά από το Σανατόριο όπου είχα νοσηλευτεί με τρόπο που, θα

* Κατά Ματθαίον, 10, 10. [Σ.τ.Μ.]

ήθελα να πιστεύω, διασκέδασε ιδιαίτερα την οικοδέσποινά μου. Ο Τζον, βεβαίως, παρότι είναι καλός άνθρωπος, δύσκολα θα χαρακτηριζόταν ομιλητικός.

Εκείνη τη στιγμή, μια φωνή την οποία θυμόμουν καλά ακούστηκε από την ανοιχτή μπαλκονόπορτα, λίγο παραπέρα: «Θα ετοιμάσεις λοιπόν την επιστολή προς την πριγκίπισσα μετά το τσάι, Άλφρεντ; Θα αναλάβω να γράψω προσωπικά στη λαίδη Τάντμινστερ για τη δεύτερη ημέρα. Ή μήπως να περιμέναμε πρώτα την απάντηση της πριγκίπισσας; Σε περίπτωση άρνησης, η λαίδη Τάντμινστερ θα μπορούσε να μετακινηθεί στην πρώτη ημέρα και η κυρία Κρόσμπι στη δεύτερη. Έπειτα, είναι και η δούκισσα... για τη γιορτή του σχολείου».

Ακούστηκε το μουρμουρητό μιας αντρικής φωνής και ύστερα η φωνή της κυρίας Ίνγκλθορν, δυνατά, σε απάντηση: «Ναι, βεβαίως. Μετά το τσάι, ωραιότατα. Είσαι τόσο ευγενικός, καλέ μου Άλφρεντ».

Η μπαλκονόπορτα άνοιξε λίγο περισσότερο και μια γοπητευτική, ασπρομάλλα κυρία, με ένα μάλλον ιδιαίτερο πρόσωπο, πέρασε έξω στο γρασίδι. Την ακολούθησε ένας άντρας, με ένα στοιχείο σεβασμού στην όλη του στάση.

Η κυρία Ίνγκλθορν με χαιρέτησε διαχυτικά.

«Πολύ χαίρομαι που σας βλέπω ξανά, κύριε Χέιστινγκς, μετά από τόσα χρόνια. Άλφρεντ, χρυσέ μου, ο κύριος Χέιστινγκς... από εδώ ο σύζυγός μου».

Παρατήρησα με κάποια περιέργεια τον «χρυσό της Άλφρεντ». Οπωσδήποτε ήταν ασυνήθιστος τύπος. Δεν απόρησα με τις αντιρήσεις του Τζον για τη γενειάδα του. Ήταν μία από τις μακρύτερες και πιο σκούρες γενειάδες που είχα δει ποτέ μου. Φορούσε ένα πενς-νε με χρυσό σκελετό, και το ύφος του ανάδινε μια περίεργη απάθεια. Είχα την αίσθηση πως θα μπορούσε να ταιριάζει ωραιότατα στο θεατρικό σανίδι, όμως έμοιαζε παραδόξως αταίριαστος με την πραγματική ζωή. Η φωνή του ήταν μάλλον μπάσα και γλοιώδης. Άπλωσε ξερά το χέρι του στο δικό μου και είπε: «Χαί-

ρω πολύ, κύριε Χέιστινγκς». Ύστερα, στρεφόμενος στη σύζυγό του: «Έμιλι, καλή μου, νομίζω πως το μαξιλάρι αυτό είναι κάπως νοτισμένο».

Εκείνη του χαμογέλασε πλατιά με λατρεία, καθώς ο σύζυγός της αντικαθιστούσε το μαξιλάρι με ένα άλλο, σε μια εκδήλωση τρυφερότατου ενδιαφέροντος. Ήταν παράξενο να βλέπεις μια κατά τα άλλα φρόνιμη γυναίκα να κάνει έτσι!

Με την παρουσία του κυρίου Ίνγκλθορντ, μια αίσθηση επιφύλαξης και συγκαλυμμένης εκθρότητας σαν να απλώθηκε στη συντροφιά. Η δεσποινίς Χάουαρντ ιδίως δεν κατέβαλλε την παραμικρή προσπάθεια να κρύψει τα αισθήματά της. Η κυρία Ίνγκλθορντ όμως έμοιαζε να μην έχει αντιληφθεί το παραμικρό. Η ομιλητικότητά της, την οποία θυμόμουν από παλιά, δεν είχε περιοριστεί στο ελάχιστο τα χρόνια που μεσολάβησαν, οπότε μιλούσε διαρκώς και ασταμάτητα, αναφερόμενη κυρίως στο θέμα ενός επικείμενου παζαριού, το οποίο οργάνωνε η ίδια και επρόκειτο να πραγματοποιηθεί σύντομα. Κάθε τόσο, απευθυνόταν στον σύζυγό της, προκειμένου να της επιβεβαιώσει κάποια λεπτομέρεια ή ημερομηνία. Εκείνος δεν έπαψε στιγμή να την παρακολουθεί με προσοχή και ενδιαφέρον. Από την πρώτη στιγμή που τον αντίκρισα, αισθάνθηκα μια σταθερή και έντονη αντιπάθεια, και θέλω να πιστεύω ότι οι πρώτες μου εντυπώσεις συνήθως είναι μάλλον οξυδερκείς.

Κάποια στιγμή, η κυρία Ίνγκλθορντ γύρισε προς την Ίβλιν Χάουαρντ, προκειμένου να της δώσει ορισμένες οδηγίες σχετικά με κάποιες επιστολές, οπότε ο σύζυγός της μου απηύθυνε τον λόγο, με εκείνη την ενοχλητική φωνή του: «Είστε επαγγελματίας στρατιωτικός, κύριε Χέιστινγκς;»

«Όχι, πριν από τον πόλεμο εργαζόμουν ως ασφαλιστής στη Λόιντς».

«Και θα επιστρέψετε εκεί μετά το τέλος του πολέμου;»

«Ίσως. Θα μπορούσα ενδεχομένως να κάνω μια εντελώς νέα αρχή».

Η Μέρι Κάβεντις έγειρε προς το μέρος μου.

«Τι θα επιλέγατε πραγματικά ως επάγγελμα, αν μπορούσατε να ακολουθήσετε αποκλειστικά τις κλίσεις σας;»

«Κοιτάξτε, αυτό εξαρτάται».

«Δεν έχετε κάποιο κρυφό χόμπι;» ρώτησε. «Πείτε μου, σας τραβάει κάτι; Νομίζω πως όλοι μας κάποια έφεση έχουμε... συνήθως προς κάτι εξωφρενικό».

«Θα γελάσετε μαζί μου».

Χαμογέλασε. «Ίσως».

«Να σας πω, ανέκαθεν είχα μια κρυφή λαχτάρα να γίνω ντετέκτιβ!»

«Τι εννοείτε, κανονικός, της Σκότλαντ Γιארντ; Ή τύπου Σέρλοκ Χολμς;»

«Α, Σέρλοκ Χολμς, οπωσδήποτε. Όμως, αλήθεια, σοβαρά το λέω, είναι κάτι που με τραβάει πάρα πολύ. Γνώρισα έναν άντρα στο Βέλγιο προ ετών, έναν πολύ διάσημο ντετέκτιβ, και πραγματικά μου ξύπνησε αυτό το πάθος. Ήταν εξαιρετικός. Μάλιστα, τον θυμάμαι να λέει πως το να κάνει ένας ντετέκτιβ καλή δουλειά ήταν απλώς ζήτημα μεθόδου. Το σύστημά μου βασίζεται στο δικό του – αν και, προφανώς, το έχω εξελίξει αρκετά. Ήταν ένας περίεργος ανθρωπάκος, μεγάλος δανδής, αλλά ευφυέστατος».

«Κι εμένα μου αρέσουν οι αστυνομικές ιστορίες», σχολίασε η δεσποινίς Χάουαρντ. «Βέβαια, γράφονται και ένα σωρό σαχλαμάρες. Ο εγκληματίας αποκαλύπτεται πάντοτε στο τελευταίο κεφάλαιο. Οι πάντες μένουν με το στόμα ανοιχτό. Σε ένα πραγματικό έγκλημα... θα καταλάβαινες αμέσως ποιος το έκανε».

«Έχουν καταγραφεί ένα σωρό υποθέσεις οι οποίες παρέμειναν ανεξιχνίαστες», αντέτεινα.

«Δεν εννοώ την αστυνομία, αλλά τους ανθρώπους που εμπλέκονται άμεσα. Την οικογένεια. Αυτούς δε θα τους ξεγελούσες. Θα ήξεραν τι έγινε».

«Δηλαδή», είπα, διασκεδάζοντας πολύ με το σκεπτικό της, «νομίζετε πως αν συνέβαινε ένα έγκλημα κοντά σας, ένας φόνος, ας πούμε, θα μπορούσατε να εντοπίσετε τον ένοχο αμέσως;»

«Εννοείται. Ίσως να μην μπορούσα να το αποδείξω σε ένα μάτσο δικηγόρους. Όμως είμαι βέβαιη πως θα ήξερα ποιος το έκανε. Θα το ένωθα στα ακροδάχτυλά μου, έτσι και με πλησίαζε ο κακούργος».

«Μπορεί να ήταν γυναίκα», παρατήρησα.

«Μπορεί. Όμως ο φόνος είναι βίαιο έγκλημα. Περισσότερο με έναν άντρα θα το συσχετίζα».

«Όχι στην περίπτωση μιας δηλητηρίασης». Η δυνατή φωνή της κυρίας Κάβεντις με αιφνιδίασε. «Μόλις χτες, ο δόκτωρ Μπαουερστάιν έλεγε πως, εξαιτίας της άγνοιας που χαρακτηρίζει σε μεγάλο βαθμό τον ιατρικό κλάδο ως προς τα πιο σπάνια δηλητήρια, πιθανότατα υπήρχαν αμέτρητες υποθέσεις δηλητηρίασης για τις οποίες δεν εκφράστηκε η παραμικρή υποψία».

«Μέρι, τι απαίσια συζήτηση ανοίξατε!» αναφώνησε η κυρία Ίνγκλθορν. «Δεν μπορώ, μου σκώθηκε η τρίχα. Α, να κι η Σίνθια!»

Μια νεαρή κοπέλα, ντυμένη με τη στολή εθελόντριας νοσοκόμας, πλησίαζε τρέχοντας ανάλαφρα.

«Σίνθια, τι έγινε, άργησες σήμερα. Να σου συστήσω τον κύριο Χέιστινγκς... η δεσποινίς Μέρντοχ».

Η Σίνθια Μέρντοχ ήταν ένα νεαρό πλάσμα όλο φρεσκάδα, γεμάτη ζωντάνια. Έβγαλε το καπελάκι της στολής της με ένα τίναγμα του κεφαλιού, κι αμέσως θαύμασα τα μακριά καστανόξανθα μαλλιά της, όπως και την κομψότητα και λευκότητα της παλάμης που άπλωσε για να παραλάβει το τσάι της. Αν έβαφε λίγο τα μάτια και τις βλεφαρίδες της, θα ήταν μια καλλονή.

Κάθισε μεμιάς στο γρασίδι, δίπλα στον Τζον, κι όπως της πέρασα ένα πιάτο με σάντουιτς, μου χαμογέλασε.

«Ελάτε να καθίσετε κι εσείς στο γρασίδι. Είναι πολύ καλύτερα εδώ».

Υπάκουα, εγκατέλειψα την καρέκλα μου.

«Εργάζεστε στο Τάντμινστερ, αν δεν απατώμαι, δεσποινίς Μέρντοχ;»

Κατένευσε.

«Πληρώνω για τις αμαρτίες μου».

«Σας ταλαιπωρούν πολύ δηλαδή;» ρώτησα χαμογελώντας.

«Αν τους βαστάει, ας κοπιάσουν!» αναφώνησε η Σίνθια αποφασιστικά.

«Έχω μια ξαδέλφη που δήλωσε εθελόντρια νοσοκόμα», σχολίασα. «Και τρέμει τις “Αδελφές”».

«Δε μου κάνει εντύπωση. Οι Αδελφές είναι το κάτι άλλο, κύριε Χέιστινγκς. Δεν έχω λόγια! Τι να σας λέω! Εγώ όμως δεν είμαι νοσοκόμα, ευτυχώς, εργάζομαι στο φαρμακείο».

«Και πόσους ανθρώπους έχετε δηλητηριάσει;» ρώτησα αστειευόμενος.

Η Σίνθια χαμογέλασε κι αυτή.

«Α, εκατοντάδες!» είπε.

«Σίνθια», είπε η κυρία Ίνγκλθορπ, υψώνοντας τη φωνή της, «θα μπορούσες να μου γράψεις μερικά σημειώματα;»

«Βεβαίως, θεία Έμιλι».

Πετάχτηκε αμέσως επάνω και κάτι στον τρόπο της μου θύμισε πως η κοπέλα ήταν εξαρτημένη και ότι η κυρία Ίνγκλθορπ, όσο καλή κι αν ήταν γενικά, δεν της επέτρεπε να το ξεχνά.

Η οικοδέσποινα στράφηκε προς το μέρος μου.

«Ο Τζον θα σας δείξει το δωμάτιό σας. Το δείπνο σερβίρεται στις επτά και μισή. Έχουμε πάψει εδώ και κάποιο διάστημα να δειπνούμε αργά. Η λαίδη Τάντμινστερ, η σύζυγος του βουλευτή μας –ήταν θυγατέρα του συχωρεμένου λόρδου Αμποτσμπέρι– ακολουθεί την ίδια τακτική. Συμφωνούμε πως ο οικονόμος άνθρωπος οφείλει να δίνει το καλό παράδειγμα. Έχουμε προσαρμόσει πραγματικά τη ζωή μας στις ανάγκες του πολέμου· τίποτε δε σπαταλιέται εδώ –ακόμη και τα άχρηστα χαρτιά τα συγκεντρώνουμε, τα βάζουμε σε τσουβάλια και τα στέλνουμε να αξιοποιηθούν».

Εξέφρασα την εκτίμησή μου για την προσέγγιση αυτή, και στη συνέχεια ο Τζον με οδήγησε στο σπίτι, σε μια φαρδιά σκάλα, η οποία στα μισά σχημάτιζε δικάλα, συνεχίζοντας δεξιά και αριστερά, προς τις διαφορετικές πτέρυγες του σπιτιού. Το δωμάτιό μου βρισκόταν στην αριστερή πτέρυγα, με θέα προς το πάρκο.

Ο Τζον με άφησε να τακτοποιηθώ, και λίγα λεπτά αργότερα τον είδα από το παράθυρό μου να περπατά με αργό βήμα στο γρασίδι, αγκαζέ με τη Σίνθια Μέρντοχ. Άκουσα την κυρία Ίνγκλθορπ να φωνάζει «Σίνθια» ανυπόμονα, και η κοπέλα αιφνιδιάστηκε και έφυγε τροχάδην προς το σπίτι. Την ίδια στιγμή, ένας άντρας ξεπρόβαλε από τη σκιά ενός δέντρου και κινήθηκε αργά προς την ίδια κατεύθυνση. Έμοιαζε σαραντάρης, μελαχρινός, με πρόσωπο μελαγχολικό και καλοξυρισμένο. Κάποιο βίαιο συναίσθημα φαινόταν να τον καταδυναστεύει. Έστρεψε το πρόσωπό του προς το παράθυρό μου όπως περνούσε, και τον αναγνώρισα, αν και είχε αλλάξει πολύ εκείνα τα δεκαπέντε χρόνια που είχαν μεσολαβήσει από την τελευταία φορά που συναντηθήκαμε. Ήταν ο νεότερος αδελφός του Τζον, ο Λόρενς Κάβεντις. Αναρωτήθηκα τι να είχε προκαλέσει εκείνη την ιδιαίτερη έκφραση στο πρόσωπό του.

Λίγο μετά, τον έβγαλα από το μυαλό μου και ασχολήθηκα ξανά με τα δικά μου θέματα. Η βραδιά πέρασε μάλλον ευχάριστα· κι εκείνη τη νύχτα, είδα στο όνειρό μου εκείνη την αιγιματική γυναίκα, τη Μέρι Κάβεντις. Το επόμενο πρωί ανέτειλε φωτεινό και ηλιόλουστο, κι εγώ, όλο προσμονή, ήλπιζα σε μια θαυμάσια συνάντηση. Δεν είδα την κυρία Κάβεντις παρά μόνο την ώρα του μεσημεριανού, όταν προσφέρθηκε να με συνοδεύσει σε έναν περίπατο, και έτσι περάσαμε ένα υπέροχο απόγευμα περπατώντας στο άλσος, επιστρέφοντας στο σπίτι γύρω στις πέντε.

Όπως μπαίναμε στο μεγάλο χολ, ο Τζον έκανε νόημα και στους δυο μας να περάσουμε στο καπνιστήριο. Παρατηρώντας την έκφρασή του, αμέσως κατάλαβα πως κάτι στενάχωρο είχε συμβεί. Τον ακολουθήσαμε στο δωμάτιο, κι εκείνος έκλεισε την πόρτα πίσω μας.

«Άκουσε, Μέρι, μας βρήκε άσχημος μπελάς. Η Ίβι τσακώθηκε με τον Άλφρεντ Ίνγκλθορπ και φεύγει».

«Η Ίβι; Φεύγει;»

Ο Τζον κατένευσε προβληματισμένος.

«Ναι· βλέπεις, πήγε να μιλήσει στη μητέρα, και... Α, να και η Ίβι, ήρθε».

Η δεσποινίς Χάουαρντ μπήκε στο δωμάτιο. Το στόμα της ήταν σφιγμένο, βλοσυρό, και στο χέρι κρατούσε μια μικρή βαλίτσα. Έδειχνε αναστατωμένη, αποφασισμένη, και είχε κάπως απολογητική διάθεση.

«Τουλάχιστον», ξέσπασε, «είπα ξεκάθαρα τη γνώμη μου!»

«Καλή μου Ίβλιν», αναφώνησε η κυρία Κάβεντις, «δεν μπορεί να είναι αλήθεια αυτά που ακούω!»

Η δεσποινίς Χάουαρντ έγενεψε καταφατικά με βαρύ ύφος.

«Αλήθεια είναι! Φοβάμαι πως είπα κάποια πράγματα στην Έμιλι τα οποία δε θα ξεχάσει ούτε θα συγχωρήσει εύκολα. Δε με νοιάζει, αρκεί να της έμεινε κάτι από όλα αυτά. Αν και, μάλλον, από το ένα αυτί τής μπήκαν, απ' το άλλο τής βγήκαν. Εγώ, μια φορά, της το είπα καθαρά: “Είσαι μεγάλη γυναίκα, Έμιλι, και ο χειρότερος ξεκούτης είναι ο γεροξεκούτης. Ο άνθρωπος αυτός είναι είκοσι χρόνια νεότερός σου, δεν ωφελεί να προσπαθείς να ξεγελάσεις τον εαυτό σου για τους λόγους που σε παντρεύτηκε. Για τα λεφτά! Το λοιπόν, μην τον αφήσεις να τα βάλει στο χέρι. Ο Ρέικς, που δουλεύει στα κτήματα, έχει μια πολύ χαριτωμένη νέα γυναίκα. Για ρώτα τον Άλφρεντ σου να μάθεις πόση ώρα περνάει εκεί πέρα”. Θύμωσε πάρα πολύ. Φυσικό κι επόμενο! Εγώ όμως επέμεινα: «“Εγώ, μια φορά, θα σε προειδοποιήσω, είτε σου αρέσει είτε όχι. Ο άνθρωπος αυτός δεν το έχει σε τίποτε να σε δολοφονήσει στο ίδιο σου το κρεβάτι. Είναι σκάρτος. Εμένα πες μου ό,τι θες, όμως να θυμάσαι αυτό που σου είπα. Είναι σκάρτος!”»

«Κι εκείνη τι είπε;»

Η δεσποινίς Χάουαρντ έκανε μια εξόχως εκφραστική γκριμάτσα.

«“Ο χρυσός μου ο Άλφρεντ”, “ο καλός μου ο Άλφρεντ”, “τι खुδαίες συκοφαντίες”, “τι φριχτά ψέματα”, “τι απαίσια γυναίκα”, κι όλα αυτά επειδή κακολόγησα τον “λατρεμένο” σύζυγό της! Κατέληξε να μου πει πως, όσο γρηγορότερα φύγω από το σπίτι της, τόσο το καλύτερο. Οπότε, φεύγω».

«Μα τώρα αμέσως;»

«Αυτή τη στιγμή!»

Προς στιγμήν απομείναμε όλοι να την κοιτάζουμε εμβρόντητοι. Τελικά, ο Τζον Κάβεντις, συνειδητοποιώντας πως οι προσπάθειές του να τη μεταπειθεί ήταν μάταιες, πήγε να συμβουλευτεί τα δρομολόγια των τρένων. Η σύζυγός του τον ακολούθησε, μουρμουρίζοντας πως θα προσπαθούσε να πείσει την κυρία Ίνγκλθορν να το σκεφτεί καλύτερα.

Όπως έφευγε από το δωμάτιο, η όψη της δεσποινίδος Χάουαρντ άλλαξε. Έγειρε προς το μέρος μου ζωηρά.

«Κύριε Χέιστινγκς, είστε έντιμος άνθρωπος. Μπορώ να σας έχω εμπιστοσύνη.»

Ομολογώ ότι αιφνιδιάστηκα κάπως. Ακούμπησε την παλάμη της στο μπράτσο μου κι η φωνή της έγινε ψίθυρος.

«Να την προσέχετε, κύριε Χέιστινγκς. Την καημένη μου την Έμιλι. Καρχαρίες είναι όλοι τους. Ω, ναι, ξέρω πολύ καλά τι λέω. Καθένας από δαύτους κοιτάζει όλη την ώρα πώς να της αποσπάσει χρήματα. Την προστάτευσα όσο καλύτερα μπορούσα. Τώρα που βγαίνω από τη μέση, θα την πιέσουν.»

«Βεβαίως, δεσποινίς Χάουαρντ», είπα, «θα κάνω ό,τι μπορώ, όμως είμαι βέβαιος πως τα λέτε αυτά επειδή είστε ταραγμένη και αναστατωμένη.»

Εκείνη με διέκοψε, κουνώντας τον δείκτη της πέρα δώθε.

«Νεαρέ, ακούστε με. Έχω ζήσει σε αυτό τον κόσμο περισσότερα χρόνια από εσάς. Το μόνο που σας ζητώ είναι να έχετε τα μάτια σας ανοικτά. Θα καταλάβετε τι εννοώ.»

Από το ανοικτό παράθυρο ακούστηκε ο βόμβος της μηχανής ενός αυτοκινήτου, οπότε η δεσποινίς Χάουαρντ σηκώθηκε και κατευθύνθηκε προς την πόρτα. Απ' έξω, ακούστηκε η φωνή του Τζον. Με την παλάμη στο πόμολο, έστρεψε το κεφάλι της στο πλάι και μου έγνεψε.

«Περισσότερο από όλους, κύριε Χέιστινγκς, τον νου σας σε εκείνο τον διάολο... τον άντρα της!»

Δεν υπήρχε χρόνος για κάτι περισσότερο. Ένας χορός από δια-

μαρτυρίες και αποχαιρετισμούς κατάπτε τη δεσποινίδα Χάουαρντ. Το ζεύγος Ίνγκλθορν δεν εμφανίστηκε.

Το αυτοκίνητο άρχισε να απομακρύνεται όταν, ξαφνικά, η κυρία Κάβεντις αποσπάστηκε από τους υπολοίπους, διέσχισε το δρομάκι και πέρασε στο γρασίδι, προκειμένου να υποδεχτεί έναν ψηλό, γενειοφόρο άντρα, ο οποίος προφανώς κατευθυνόταν προς το σπίτι. Τα μάγουλά της πήραν χρώμα καθώς του πρότεινε το χέρι της.

«Ποιος είναι αυτός;» ρώτησα απότομα, καθώς ενστικτωδώς αισθάνθηκα μια δυσπιστία απέναντι στον άνθρωπο αυτό.

«Ο δόκτωρ Μπαουερστάιν», είπε ο Τζον κοφτά.

«Και τι μέρος του λόγου είναι ο δόκτωρ Μπαουερστάιν;»

«Μένει στο χωριό, έχει έρθει για ανάπαυση, καθώς υπέστη έναν σοβαρό νευρικό κλονισμό. Είναι γιατρός, στο Λονδίνο· ευφύεστατος άνθρωπος, ένας από τους σημαντικότερους εν ζωή ειδικούς πάνω στα δηλητήρια, αν δεν απατώμαι».

«Και είναι πολύ καλός φίλος της Μέρι», συμπλήρωσε η Σίνθια, που δεν ήξερε να συγκρατείται.

Ο Τζον Κάβεντις συνοφρυώθηκε και άλλαξε θέμα συζήτησης.

«Έλα, πάμε να περπατήσουμε, Χέιστινγκς. Πολύ στενάχωρα πράγματα ζήσαμε σήμερα. Μπορεί να είχε πάντοτε γλώσσα που τσάκιζε κόκαλα, όμως δεν υπάρχει πιστότερη φίλη σε ολόκληρη την Αγγλία από την Ίβλιν Χάουαρντ».

Ακολούθησε το μονοπάτι που διέσχιζε τη φυτεία και κατηφορίσαμε μέχρι το χωριό, περνώντας μέσα από το άλσος που εκτεινόταν παράλληλα με τη μία πλευρά του κτήματος.

Όπως διαβαίναμε ένα από τα πορτάκια στον δρόμο της επιστροφής, μια νόστιμη, νέα γυναίκα, που έμοιαζε με τσιγγάνα και κατηφόριζε από την απέναντι κατεύθυνση, μας έκανε μια μικρή υπόκλιση με το κεφάλι και χαμογέλασε.

«Χαριτωμένη κοπέλα», σχολίασα, αναγνωρίζοντας την ομορφιά της.

Το πρόσωπο του Τζον σκλήρυνε.

«Αυτή είναι η κυρία Ρέικς».

«Εκείνη που έλεγε η δεσποινίς Χάουαρντ...»

«Ακριβώς», είπε ο Τζον, με μάλλον αχρειασπη αυστηρότητα.

Ο νους μου πήγε στην ασπρομάλλα κυρία του μεγάλου σπιτιού, και ύστερα σε εκείνο το ζωηρό, σκανταλιάρικο προσωπάκι που λίγες στιγμές νωρίτερα μας είχε χαμογελάσει, κι ένα ρίγος, αποτέλεσμα μιας απροσδιόριστης ανησυχίας, με διαπέρασε. Δε θέλησα να σταθώ σε αυτό περισσότερο.

«Το Στάιλς είναι πραγματικά αρχοντικό μέρος», είπα στον Τζον. Κατένευσε, μάλλον θλιμμένα.

«Ναι, είναι έξοχο κτήμα. Κάποια στιγμή θα γίνει δικό μου – κανονικά, έπρεπε να είναι ήδη δικό μου, αν ο πατέρας μου είχε αξιωθεί να αφήσει μια διαθήκη της προκοπής. Οπότε δε θα ήμουν τόσο ζορισμένος όπως είμαι τώρα».

«Ωστε δυσκολεύεσαι οικονομικά;»

«Φίλε μου Χέιστινγκς, δε διστάζω να σου πω ότι βρίσκομαι αντιμετώπος με μια δεινή οικονομικά κατάσταση».

«Ο αδελφός σου δε θα μπορούσε να σε βοηθήσει;»

«Ο Λόρενς; Έφαγε και την τελευταία δεκάρα που είχε, δημοσιεύοντας αξιοθρήνητους στίχους, δεμένους σε πολυτελείς τόμους. Όχι, είμαστε όλοι μας στριμωγμένοι. Η μητέρα μου μας φερόταν πάντοτε πάρα πολύ καλά, οφείλω να το πω αυτό. Μέχρι πρόσφατα δηλαδή. Από τη στιγμή που παντρεύτηκε, προφανώς...» Άφησε τη φράση του στη μέση, συνοφρυωμένος.

Για πρώτη φορά αισθάνθηκα πως, με την αποχώρηση της Ίβλιν Χάουαρντ, κάτι απροσδιόριστο είχε χαθεί από την όλη ατμόσφαιρα. Η παρουσία της ανάδινε μια αίσθηση ασφάλειας. Τώρα, η ασφάλεια αυτή είχε πάψει να υφίσταται και το όλο κλίμα χαρακτηριζόταν από καχυποψία. Το ύποπτο πρόσωπο του δόκτορος Μπαουερστάιν επέστρεψε στη σκέψη μου, μια εικόνα δυσάρεστη. Μια αόριστη υποψία απέναντι στους πάντες και τα πάντα κατέκλυσε τον νου μου. Για μια στιγμή, είχα το προαίσθημα πως κάτι κακό επρόκειτο να συμβεί.

*Η φαντασία είναι καλός υπηρέτης
αλλά κακός αφέντης.*

Ο Άρθουρ Χέιστινγκς, γυρίζοντας τραυματίας από το μέτωπο, δέχεται μια πρόσκληση για το Στάιλς Κορτ, το πατρικό του παλιού του φίλου Τζον Κάβεντις. Η ήσυχη έπαυλη φαντάζει ιδανικό μέρος για να περάσει την αναρωτική του άδεια. Αυτό το απατηλά ειδυλλιακό περιβάλλον, όμως, κρύβει πολλά σκοτεινά μυστικά. Κι όταν η μητριά του Τζον βρίσκεται νεκρή, όλες οι υποψίες στρέφονται στα μέλη της οικογένειας...

Τότε είναι που κάνει την εμφάνισή του ένας παλιός γνώριμος του Χέιστινγκς, Ένας δαιμόνιος, μικρόσωμος Βέλγος συνταξιούχος αστυνομικός, που αγαπά την ορθολογική εξήγηση των μυστηρίων σχεδόν όσο και το άκρωσ επιμελημένο μουστάκι του: ο Ηρακλής Πουαρό...

Το πρώτο μυθιστόρημα της Άγκαθα Κρίστι –και πρώτη υπόθεση του πιο αγαπητού ήρώα της, του θρυλικού Πουαρό– παρουσιάζεται στην αποκατεστημένη του μορφή, με την προσθήκη ενός «χαμένου» κεφαλαίου, και με την εισαγωγή του Τζον Κάραν, ενός εκ των κορυφαίων μελετητών του έργου της συγγραφέως.

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-2811-6

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 22236

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ